

הכרזת
תענית!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

מילים רעות

זה מכבר השתרשה ברחוב מילה כואבת שאנשים התרגלו לאומרה ומרוב שהדבר הפך להיות נדוש כבר לא מרגישים שאומרים משהו לא טוב. איך אפשר לומר על בן אנוש, בשר ודם, 'זבל' או 'מכוער/ת'? המילים האלו כל כך פוגעות ומעליבות... ויכולות להשאיר משקעים לאורך זמן.

מסופר על חכם אחד, שפעם אחת בשעה שזחה עליו דעתו, נסו אותו מן השמים, והפגישו אותו עם אדם שהיה מכוער ביותר.

שלוש עליך רבי... אמר לו אותו אדם. והחכם ענה לו: כמה מכוער אתה, שמא כל אנשי עירך מכוערים כמותך?

אמר לו אותו אדם: לך לאומן שיצר אותי (לבורא עולם) ואמרו לו כלי מכוער יצרת בעולמך!... החכם הבין מיד את טעותו והתנצל.

המילים הרעות הללו כמו 'מכוער/ת', 'זבל' וכד' לא יאמרו לעולם. שאם הם כן יאמרו נוכל לומר למי שאמרן: לך תאמר לאומן שיצר אותי... כלומר, לא הסתבכת איתי אלא עם מי שאמר והיה העולם. וזה מזעזע!!!

בדורנו השתרשה רמת דיבור קלוקלת עם אמירות חריפות ביותר.

לפעמים בשעת כעס אחד אומר לשני 'אני אהרוג אותך'.

הדברים נכונים לגבי מריבה בין איש לאשתו, וגם לגבי כעס על הילדים, ואפילו על מריבה בין שני אחים.

פסיכולוגים קבעו - מי שאומר לחברו, אפילו בצחוק, 'אני אהרוג אותך', התקרב לזה יותר מאדם שלא אמר זאת מעולם!

והאמת היא שבספר תהילים, שנכתב לפני כ-2800 שנה, כבר נאמר: "הַאֲמַנְתִּי פִּי אֶדְבָרִי". כלומר, אדם מתחיל להאמין במה שהוא מדבר, מצהיר ואומר.

מכאן נבין עד כמה חמורה תופעת האימים. אדם שמאיים ואחר כך אומר: 'רק דיברתי', לא מבין שהוא כבר עשה צעד קטן לקראת מה שהוא אמר.

כשאדם מאיים, הוא כבר מדמיין לעצמו את מה שהוא אומר, ואם הדבר יחזור על עצמו הרבה פעמים הרי הוא עושה לעצמו שטיפת מח שלילית והתוצאות כתובות בעיתונים.

לאור הדברים האלו, עלינו להפנים שחובה עלינו לשים רסן לפינו, וללמוד שגם כאשר אנו כועסים ישנן מילים שלא יאמרו לעולם.

עצה נוספת למי שלא יכול לשלוט על פיו בשום פנים ואופן, שיצא לסיבוב בחוץ ויירגע. ואחר כך, כשהוא יחזור, הוא יגלה שעוצמת התגובה והכעסים נחלשו, ואפילו אם תהיה תגובה היא תהיה מרוסנת.

פרשת השבוע

הכנה לגלות

"ויואמר יוסף אל אחיו אני יוסף אחיכם העוד אבי חי..." רגע ההתגלות של יוסף היה מרגש מאד. לאחר שנה שלימה של אי ודאות וחוסר הבנה להתרחשות עם השבטים יוסף מתגלה לאחיו באופן מפתיע עד כדי מצב של "... ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו: ומיד לאחר מכן מצווה יוסף לאחיו "מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו... רדה עלי אל תעמוד".

וכאן נשאלת שאלה גדולה- מדוע יוסף לא שלח מכתב לאחיו להודיע לו שהוא חי? הרי כבר תשע שנים שהוא מלך ויש ביכולתו לשלוח שליחים. הרע כל אדם שנחטף, בהזדמנות הראשונה שהוא יכול למצוא טלפון להתקשר הוא מיד מיידיע את הוריו על מצבו היכן הוא נמצא.

מדוע יוסף לא עשה זאת? ומה עם כיבוד הורים? זאת ועוד מדוע הוא מבקש מאחיו להביא את בנימין הרי זה יגרום צער גדול לאביו? וגם כשהוא משאיר את שמעון אצלו ושולח את האחים בלעדיו גם זה מצער את אביו. אם כן איך אפשר להבין את מהלך הדברים?

הספר שם משמואל נכנס לעובי הקורה לבאר את מטרותיו של יוסף. יעקב אבינו ובני ביתו ידעו שיצטרכו לרדת לשעבוד מצרים כמו שכתוב בברית בין הבתרים "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה".

שתי אפשרויות היו - או לרדת למצרים בכבוד גדול או בשרשראות של ברזל. יוסף שכבר הורד למצרים ונמכר לעבד והיה בבית הסוהר ועבר צער גדול כבר התקיים בו "ועבדו ועינו אותם".

יוסף הצדיק רצה שע"י הצער שהוא עבר לצמצם את זמן הגלות ולהוציא את כל השבטים ידי חובה, כלומר הוא מצטער במקום כולם וממילא כולם כבר לא יסבלו. לשם כך הוא היה צריך שייכנעו אליו כולם ואז נעשו כולם אגודה אחת ויכול יוסף לכפר עליהם.

לכן הוא אמר להם מרגלים אתם, תביאו את בנימין, שם להם את הגביע ועוד פעולות רבות כדי שכולם ייכנעו אליו.

וכשהגיע המצב שכבר כל האחים נכנעו ליוסף עדין היה צריך עוד קצת צער כדי לסיים לגמרי את צרת השעבוד, אבל יהודה בגישתו כלפי יוסף שבר את כוחו של יוסף לעמוד במתח הזה, שנאמר "ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו..." מכאן למדים שאם הוא יכל להתאפק היה ממשיך עוד קצת עם ההתמודדות מול האחים ומוחק את השעבוד לגמרי והוא היה מוציא אותם ידי חובה.

ומה לגבי אביו ומצוות כיבוד הורים? יוסף חשב מה יגרום פחות צער לאביו. אם הוא יתגלה אליו מיד שהוא מלך האחים לא היו נכנעים אליו וממילא לא היה יכול לקצר את תקופת השעבוד ואז היה נוצר צער גדול מאד ליעקב אביו אבל אם הוא לא מתגלה ואביו קצת מצטער ואח"כ יהיה קל יותר ללא שעבוד בוודאי שזה עדיף.

יוסף העדיף את הצער הקטן שלא להתגלות מאשר הצער הגדול שיוכבד השעבוד וזמן הגלות ויגרם צער גדול יותר.

בסכומו של דבר הגזרה היתה על 400 שנה ובסה"כ עם ישראל היו במצרים 210 שנה ומתוכם עבדו עבודת פרך רק - 86 שנה! יוסף הצדיק הצליח במשימה.

בברכת שבת שלום ומבורך אבנר קוזאס

אדם מגיע הביתה בריצה ומספר לאשתו בהתרגשות: "ברוך השם יש לי חדשות טובות. מצאתי עבודה חדשה בתנאים מעולים!!! משכורת של 15,000 ש"ח בחודש, מקבלים מכונית מהחברה וכל מיני בונוסים. רק בעיה קטנה העבודה ממש קשה ועוסקת בצנרת הביוב המרכזי של הארץ, אבל היא ממש משתלמת!" האישה שמחה ומודה לבורא העולם: "תודה רבה להשם מעתה לא נחיה עוד בחרפת רעב" הבעל: "יופי. ידעתי שתשמחי! את מתחילה מחר..."

הדיחה

"עיקר מה שאדם נופל, כוונת היצר הוא לא לעבירה עצמה, אלא לעצבות שאחר העבירה" (רבי נחמן מברסלב)

פתגם השבוע

חוצפה אצל מתבגרים

גיל ההתבגרות הוא גיל לא קל, יש בו הרבה מן המרידה, פריקת עול, שבירת מוסכמות ולחץ רב. כיצד אנו ההורים צריכים להגיב לגילויי חוצפה בגילאי העשרה? התשובה לכך היא, לנהוג באותם כללים שלמדנו קודם. שושי, נערה בת 16, עמדה לצאת מהבית בשעת ערב מאוחרת. שאלה אותה אמה: שושי, מתי את חוזרת? שושי ענתה בחוסר נימוס: תפסיקי לחפור! ברור לכולנו שחייבים להגיב על חוצפה שכזאת. האמה צריכה לגשת אליה, להביט בפניה, להרים קצת את הטון ולומר לה בצורה ברורה וחדה: אמה שלך, אני אוסרת עליך להתחצף אלי, אני לסגנון כזה לא עונה. כשתשפרי את רמת הדיבור שלך אתייחס אליך! ולהפנות את הגב וללכת. זוהי תגובה שמעמידה את אותה בחורה במקום, ומזעזעת אותה. אסור להכנס עם הבחורה לדין ודברים אפילו כשהיא משמיעה איזו טענה או מילה כלשהי, אלא להפנות את הגב וללכת. פעולה כזאת כשהיא חוזרת ונשנית, מכניסה את הבחורה הזאת

לפרפורציות ולהבנה שההורים מנהלים את הבית. דוגמא נוספת: קובי בן ה 17 עבר ליד המטבח. כשאבא ראה אותו, הוא אמר לו: קובי, תשפוך בבקשה את הזבל. הבחור פנה לאביו, עשה תנועת ביטול בידו, ואמר בחוצפה: אל תגידי לי מה לעשות. האבא צריך לגשת אל הבחור ולומר לו בצורה מפורשת ונחרצת: אני אבא שלך ולא חבר שלך, אני אוסר עליך לדבר אלי בסגנון הזה, אלי לא מדברים ברמה כזאת. כשתחליף את סגנון דיבורך אתייחס אליך! האבא יפנה את גבו וילך. לא צריך להתייחס לקולות שהוא משמיע או לתנועות שהוא עושה, אלא ללכת משם. הורים יקרים, סיטואציות כאלה ודומות להן קורות הרבה פעמים בגיל הבחורות, וגם שם צריכים לדעת לבלום אותם. אסור להראות סימני חולשה או מבוכה, אלא לדעת להוביל את המתבגרים האלו להתנהגות יותר חיובית, עד שהם יעברו את הגיל הזה ויקבלו יציבות נפשית.

סיפור לשבת

הגאון ר' ישועה בסיס זצוק"ל

בספר "שבחי הצדיקים" מובא סיפור מופלא, שאירע עם הגאון ר' ישועה בסיס, ומעשה שהיה כך היה: בימים שלפני הכיבוש הצרפתי, מצב היהודים היה בשפל המדרגה, והיו נתונים לקלס ולביזה. יהודי שעבר לפני מוסלמי, היה מוכה על ראשו בחוזקה רבה על לא עוול בכפו בלא חנינה וחמלה עד שזב דם היה. על כולם עלתה שנאתו של נוכרי אחד, רב מעללים, צורר יהודים, ראש פתנים אכזר, טבח שהאטליו שלו היה ברחוב העולה לבית-הכנסת. לא עבר בו יהודי בלי שיכהו הגוי על ראשו ויקללו קללות נמרצות. היו היהודים סובלים ומבליגים. פעם, ביום שבת קודש, עבר שם הגאון הקדוש ר' ישועה בסיס בדרכו לתפילת שחרית. ראהו הצורר ויצא מחנותו להכותו כדרכו. בהשאירו על הדוכן בחנות שור שחוט, מנותח לנתחיו. עצר הרב לרגע, נתן את עיניו בו ובחנותו והמשקיף בדרכו. עוד בטרם עלה בידו להכות את הרב, והנה הופתע לראות מרחוק, כי השור השחוט באטליו הפך לדמות אדם ואבריו תלויים. עודנו מסתכל אנה ואינו יודע מה לעשות, עוברים ושבים ראו את המחזה וזעקות שבר פרצו מפיהם. לשמע הזעקות ניתן היה לראות שוטרים הרצים למקום. וכאשר המחזה האיום נתגלה לעיניהם מיד אסרוהו בכבלי ברזל. המון העם החל לפסוע אחריהם בצעקות רבות ובמחאות קולניות: "הנשמע כדבר האיום הזה! לשחוט אדם ולנתחו, ולמכור את בשרו במקולין לעיני הכלי!" עוברי דרך רבים הצטרפו. עד מהרה קהל רב ועצום פסע אחריהם.

וקול ההמון נשמע עד בית המושל. השקיף הוא בעד החלון, וראה את ההמון הסוער. "מה אירע", שאל בתימהון. "הקצב", ענו לו, "עד היכן הגענו, לאן התדרדרנו- שוחט הוא בני אדם ועוד מוכר את בשרם לעיני הכלי". והציגו את הגופה המבותרת. נחרד המושל, כי נבלה נעשתה. קצף ואמר: "מה תתמהמהו, הסירו את ראשו מעליו, ערפוהו וחסלו!". והטבח זועק ובוכה: "הרפו, חכו- עלילה היא, מזימה! לא רצחתי מעודי, רק שור טבחתי. לא ידעתי מי המירו בגופת אדם. מישהו זמם להפילני בפח!". משום שניכרו דבריו כדברים היוצאים מן הלב, עוררו את פקפוק המושל. "הגידיה נא", שאל, "מי הם שונאים ומבקשי רעתך?"- "כל היהודים כולם", ייבב הטבח, "איבת נצח ינטרו לי חלף איבתו, וכל יהודי העובר לפני חנותי טועם את נחת זרועי. גם היום עבר רב היהודים ליד חנותי, אך בטרם הספקתי להכותו מכה רבה- בא לי האסון!".

"אכן נודע הדבר", אמר המושל, "לך התרפס והיכנע לפני הרב, בקש את סליחתו ומחילתו על שביקשת להכותו. אין ספק כי הקפדתו עשתה זאת! אוי

לך סכל ונבל, איך מלאך ליבך לשלוח יד ברב אדיר ונורא, קדוש ונערץ! מי יתנכל ולא יפגע?" ביקש הטבח רחמים מהמושל לעכב את גזר דינו, עד שיסור לבית הרב ויבקש את סליחתו. אולי יאות להסיר את קפידתו ודמות הגופה תשוב להיות פר, כשהיה. נאות המושל, והורה לשוטרים ללוות את הטבח לבית הרב.

ידע הרב ברוח קודשו, שהטבח קרב ובא. ולכן הורה לערו לעמוד בפתח ולומר, כי זה עתה סיים הרב לסעוד את סעודתו ועתה הוא נח. עמדו בהכנעה ליד הפתח כעבדים, עד שנאות הרב לקבלם. באו לביתו, והטבח נפל לפני רגליו, והתחנן על נפשו כי ימחל ויסלח לפשעו ולזדונו, וישוב השור לכשהיה. ענה הרב: "לא אמחל, עד שתקדיש את חנותך לבית-תפילה ליהודים!". הבטיח הקצב ונשבע בכל הקדוש לו. נאות הרב- וראה זה פלא, הנתחים שבו והיו לנתחי שור. הורה המושל לשחרר את הקצב וביקש שיבוא הרב לפניו. כאשר הגיע הרב, המושל כיבדו בכבוד גדול.

סיפר לו הרב על התעללות הגויים ביהודים, על המכות ועל הקללות שסופגים הם מן המציקים. רגז המושל והעביר קול ברחבי העיר, שכל המציק ליהודים יבוא על עונשו בכל חומרת הדין, ותהי הרווחה. הגאון ר' ישועה עמד בראש ישיבה גדולה, שבה למדו אברכים מופלגים, שהיו למאורות בשמי היהדות. רבנו תמך בהם ביד רחבה מהקצבאות שקיבל מעשירי המדינה- מוקירי התורה ולומדיה. גדול היה כבוד התורה בעת ההיא. בין תלמידי החכמים שהסתופפו בשיבתו היה גאון שקדן ומתמיד. הרב נתן לו הקצבה שבועית של עשרים ריאל, סכום שהיה בו בכדי להתפרנס ברווח ובכבוד.

קינא בו אחד משכניו ואמר: "יושב הוא על התורה, בטל מכל מלאכה, ומתפרנס ברווחה. ואילו אני, עמל מבוקר ועד ערב, ומתפרנס בדוחק!". מה עשה? הלך אצל הרב ואמר: "רבנו תומך באברך פלוני בסכום נכבד, היודע הוא מה נעשה בכספו?"- "החכימי ואדע", ביקש הרב. "ראיתיו קונה ממתקים בלא קצבה, כאחד העשירים!", אמר האיש. "כך?!", תמה הרב, "אם כן טוב עשית שסיפרת זאת. עתה אדע את אשר לפני". שמע האיש, שדבריו עשו פרי, והלך בלב שמח.

בסוף השבוע ניגש הרב אל האברך ונתן לו שלושים ריאל. "מאי האי?" תמה. "כועס אני עליך", אמר הרב, "שלא סיפרת לי, שאתה קונה לבני ביתך ממתקים ומגדים. שכן אלו עולים בסכום כסף ניכר, ועשירים ריאל אינם מספיקים לך. לאושרי, שמעתי על כך מדורשי טובתך, והזדרותי להעלות את קצבתך! שמח אני, שאתה קונה ממתקים לחזק את גופך, שכן התורה מתשת כוחו של אדם. ולשם מה נבראו מגדים בעולם, אם לא בעבור תלמידי חכמים אמיתיים הממיתים עצמם באוהלה של תורה!". ראה השכן את האברך קונה ממתקים ביד רחבה. שאלו: "האם מספיקה לך משכורתך?". ענה: "בעבר נדחקתי מעט, אך מישהו סח לרב, שאני קונה ממתקים, והוא העלה את משכורתי!". חפו פני השכן צר העין, שביקש להזיק- ונמצא מסייע.

(עין חמד)

נופשים מהלב

שבת משפחות

ארגון 'ביתנו החדש' ו'נופשים מהלב' שמחים להזמין אתכן לסופ"ש במלון קראון פלזה אילת

מספר המקומות מוגבל

פריסת בשר 'שבת סירה' - י"ו"ג ט"ז 5-8/2/20

במהלך השבת יינתנו הרצאות מפי הרב אבנר קוואס שליט"א בנושא חיזוק הקשר הזוגי, השקפה לחיי הנישואין פנסיון מלא - וכיבוד עשיר במהלך השבת!

לפרטים והרשמה: 04-998-6660 מ"מ 9:00-18:00

